

съ бръмченъето си; ожива единъ, охашва другий, и тъй тя и са струва че кара колата да вървѣтъ, за туй и каца ту върху първия конь, ту на носа на коляра (арабаджіята.)

«Щомъ колата пакъ тръгватъ и мухата вижда, че хората вече вървѣтъ, не стоѣтъ както напредъ, ти приписва само на себе си славата — и глѣдашь я, че отива, дохожда, прави са старателна: тъй тя са мѣчи да мине за уредникъ (сержантъ) на битвата, като ходи въредъ да побутва хората и да ускори ужъ съ туй побѣдата. . . .»

«Нашата муха, въ общія този трудъ, оплаква са, че работяла сама и чете имала сичкото попечение, че никой не помагалъ на коньетъ да теглѣтъ колата. Калугеринтъ си чете молитвеника: употребява добръ времето си! Една жена пѣе — и тѣ бѣхъ пѣсни отъ реда си. А кира Мушица отива да бръмчи на ушитѣ имъ, и прави хиляды други таквызи глупости до нелъпости. . . .»

«Слѣдъ толкозь трудове и мѣкы, колата найподиръ излизать горѣ. — «Е! да си поотпочинемъ сега, казва мухата тозчасъ на коньетъ: азъ толкозь са мѣчихъ и трепахъ себя си дорѣто колата да излѣзѣтъ на равнище. Аа, бачовата, азъ незнамъ тѣй, трѣба да ми заплатите каквото ми са стои.»

«Тѣй има и нѣкои хорица които, като са приструватъ за старателны и усърдны,